

בש"פ 2493/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2493/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 24.2.2014 בצ"א 27062-02-14 שניתנה על ידי כבוד השופט צ' קאפח

בשם העורר: עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

1. בית משפט השלום קיבל את בקשת המשיבה והטיל על העורר צו פיקוח לפי חוק ההגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006 (להלן: החוק), ובכלל זה איסור לעסוק בעיסוק שכרוכה בו קירבה לקטינות, לרבות נהיגה במונית, לתקופה של שנה אחת (ת"פ 27128-04-12; החלטתה מיום 2.2.3014 של כב' השופטת ה' נאור). צו פיקוח זה הוצא בהמשך להרשעת העורר בריבוי עבירות של מעשים מגונים שבוצעו בעת שנהג במונית כלפי נוסעות קטינות.

2. העורר הגיש ערר לפי סעיף 23 לחוק על החלטת בית המשפט השלום בו השיג על ההחלטה להטיל עליו איסור גורף לעבוד כנהג מונית (ת"א 27062-02-14). ביום 24.2.2014 דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט צ' קאפח) את הערר.

3. בפני ערר שהגיש העורר לבית משפט זה על החלטת בית המשפט המחוזי. המשיבה השיבה בכתב, בהתייחסה לערר כאל בקשת רשות ערר. אכן, על פי סעיף 23 לחוק עומדת לעורר הזכות לערור על החלטת בית משפט השלום. החוק לא קבע שקיים הליך השגה על החלטת בית המשפט שדן בערר על החלטת הערכאה הדיונית, וכרגיל, בהעדר הסדרה חוקית של הליך השגה, אין ליצור הליך כזה יש מאין (השוו: שלמה לויין תורת הפרוצדורה האזרחית - מבוא ועקרונות יסוד 203 (מהדורה שניה, 2008)). מכאן שהעורר כלל לא היה זכאי להגיש ערר, כפי שהתיימר לעשות.

עם זאת, בעבר התייחסו אחדים משופטי בית משפט זה להליך כדוגמת הערר שבפני כאל השגה "בגלגול שלישי" ודנו בו כבקשת רשות ערר (בש"פ 1428/13 משה נ' מדינת ישראל (30.4.2013); בש"פ 6043/13 פלוני נ' מדינת ישראל (10.9.2013)).

אלא שאין בדיון בהליך דנא כבקשת רשות ערר "בגלגול שלישי", ככל שהדבר אפשרי, כדי להועיל לעורר, שכן הלכה היא שרשות לערור בפני ערכאה שלישית ניתנת רק במקרים בהם מתעוררת סוגיה בעלת חשיבות משפטית, ציבורית, או אחרת, החורגת מעניינו הקונקרטי של המבקש (בש"פ 4885/12 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 9 (25.6.2012)).

העורר מתמקד בתנאי האוסר עליו לעבוד כנהג מונית וטוען כי יש בכך פגיעה שאינה מידתית בחופש העיסוק. הסוגיה מתוחמת לדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי, כאשר העבירות בוצעו תוך כדי שהעורר הסיע נוסעות קטינות במונית בה נהג. מעבר לדרוש יוער, כי הצעת העורר להגביל את האיסור להסעת קטינות בלבד, אינה מעשית ואינה ישימה. אם לא די בכך, ציינה המשיבה בתשובתה כי נגד העורר מתנהל הליך פלילי נוסף בגדרו הוגש כתב אישום המתאר פרשות נוספות של עבירות שבוצעו במסגרת עבודת העורר כנהג מונית. נמצא, כי דין טענות העורר להידחות גם לגופן.

"הערר" נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ד (13.4.2014).

ש ו פ ט